

Eliten tolkar giganterna

Monk/Mingus by Five
 Karlstad Jazz, 2 oktober
 Ulf Adåker tp, Joakim
 Milder ts, Bobo Stenson p,
 Christian Spering b,
 Anders Kjellberg dr

Thelonious Monk och Charles Mingus – två av jazzens främsta kompositörer och mest inflytelserika figurer överhuvudtaget – sattes i händerna på några av Sveriges bästa jazzmusiker när Monk/Mingus by Five nådde Karlstad på sin Puls slagsturné i Jazzriksförbundets regi. Gruppen tar sig alltså uteslutande an kompositioner av Monk och Mingus.

För denna konsert var ordinarie basisten Palle Danielsson ersatt av Christian Spering, och trumslagaren Anders Kjellberg vikarierade för Jonas Hølgerson. Det är förvisso inte lätt att ersätta den rytmsektionen, men när det måste göras så var dessa herrar bästa tänkbara val.

Monk och Mingus var egentligen inga typiska bebopmusiker, även om det var under den perioden de var som mest produktiva. Monk bidrog till bopens nya harmonier, men var kritisk till många av sina samtida kollegor. Han tyckte att de flesta hyllade principen att spela fort och tonrikt, utan eftertanke. Charles Mingus hade Duke Ellington som sin största inspirationskälla, och han kom att betyda mycket för utvecklingen av den modala och fria jazzen.

KONSERTEN ÖPPNAR med Monks *Let's call this*, följd av Mingus *Reincarnation of a lovebird* med sitt snabba och intrikata tema, som sig bör i en hyllning till Charlie Parker.

Anders Kjellberg presenterar ett komplext och kraftfullt spel, och Christian Spering får åter visa sin skicklighet som en av våra främsta basister.

Balladen *Ruby my dear* tolkas av Joakim Milder ensam, ofta i tenorens lägre register med mycket luft i tonen och med stöd av Stensons sparsamma pianokommentarer.

Ett Mingusstycke är *What love* som Mingus spelade redan 1945, "when there weren't too many around". Det börjar långsamt, med Bobo Stenson som hummar över sitt meditativa solo som han drar upp i ett crescendo, och låter stycket koka igång till en intensiv brygd utan någon explicit puls, innan det avslutningsvis återtar sitt meditativa tillstånd.

Monks *Think of one* bygger på ett tema, och det temat är ett "F" som vi hackar på, upplyser Ulf Adåker i sitt ständigt spirituella mellansnack. Adåker

Thelonious Monk och Charles Mingus (svartvita bilder) – två av jazzens mest inflytelserika musiker och kompositörer tolkas av några av Sveriges bästa jazzmusiker i gruppen Monk/Mingus by Five, som nu är ute på turné i Jazzriksförbundets regi.

FOTO: OLLE HERNEGREN, GUNNAR HÖLMBERG

på scen

spelar ett spetsigt och fokuserat solo, och Stenson kryddar med dissonanta halvtoner.

Denna kväll har jag lite svårt att komma överens med Joakim Milders solostil – ibland känns den som om den uppkäftigt går på tvärs mot musikens riktning.

MONK/MINGUS BY FIVE har plockat fram låtar som inte så ofta spelas, men en av Charles Mingus mest kända kompositioner finns med, *Goodbye park pie*

hat, den varma och lyriska hyllningen till Lester Young i en känslig tolkning.

Det blev en musikaliskt mycket bra och dessutom informativ jazzkväll med ett urval kompositioner som inte tillhörde de mest kända ur Thelonious Monk och Charles Mingus produktion. Det borde ha varit fler som tog chansen att höra denna svenska jazzelit, men mitt i en intensiv jazzvecka var det många evenemang som konkurrerade om uppmärksamheten.

OLLE HERNEGREN